

ΔΙΑΒΟΛΟΣΚΟΡΠΙΣΜΑΤΑ

Ότε πρό ἡμερῶν εἶδομεν μίαν μεγάλην ἑφημερίδα μετὰ γράφουσιν, ὅτι ὁ κ. Morning Post ἀναγγέλλει τὸ καὶ τό, ἐνθυμήθημεν τὰς ἀστεῖς παρνοήσεις τῶν γαλλικῶν φύλων, ἄτινα μετέφρασαν ἐκ γερμανικῶν τηλεγραφημάτων τὸ general stab (= ἐπιτελεῖον) διὰ τοῦ general Staff (= ὁ στρατηγὸς Staff), καὶ τὸ der Dampfer Gustav welcher (= τὸ πλοῖον Γουσταῦδος ὄπερ) διὰ τοῦ Gustave Welcher, ὡς ἐὰν ἡ ἀντωνυμία ἦτο κύριον ὄνομα.

Εἶδθησις μεγάλης σπουδαιότητος. Ὁ ἀκάματος καὶ βέκτης κ. ὑπουργὸς τῶν ναυτικῶν ὀμιλεῖ εὐχερῶς διὰ τηλεφώνου ἐκ τοῦ γραφείου του καὶ μετὰ τοῦ λιμενάρχου Πειριωῶς.

Τί λιμα καὶ αὐτὸς ὁ ἐκ Πορταρίας ἀνταποκριτὴς τῆς Ὠρας. Μὰ καὶ τὰ τηλεγραφήματα τοῦ Ζενεμβίση δὲν πηγαινουν ὀπίσω.

ΕΞΥΓΝΑΔΕΣ

Ἡ κ. Πριτζάρη ὀμιλεῖ μετὰ φίλης της εὐρώστου καὶ ἀσχήμου περὶ τινος κυρίως ἐν Σπέτσαις.

— Εἶναι εὐμορφή; ἐρωτᾷ ἡ φίλη.

— Ὁραιοτάτη καὶ νὰ ἰδῆς ποῦ σοῦ μοιάζει. Μόνον ποῦ εἶναι πλέον λιγνὴ καὶ πλέον εὐμορφή.

Ὁ διδάσκαλος πρὸς τὸν μαθητὴν:

— Καὶ τί ἔκαμν οἱ Ἑβραῖοι ἅμα διέβησαν τὴν Ἐρυθρὰν θάλασσαν;

Ὁ μωθητὴς διστάζει, μετ' ὀλίγον δὲ ξύων τὸ ὠτίον,

— Δάσκαλε, ἐστάθησαν νὰ στεγνώσουν.

Κλητὴρ τις ἐπανερχόμενος ἐκ τῶν Παριλισίων Κήπων, ὅπου γεννιῶς ἔθυσε τῷ Βάκχῳ, χάριν ἐννοεῖται τῆς τάξεως, μετέβηκε προχθὲς εἰς τὸ τμήμα διὰ τῆς πύλης τοῦ Ἀδριανου. Ἀλλὰ προσκρούσας κατὰ τῶν μαρμάρων πίπτει χαμαί. Εὐθὺς ἀνεγείρεται καὶ νομίζων, ὅτι ἀναιδὴς τις τὸν ἔρριψε, ξιφουλκεῖ καὶ ἐπιπίπτει κατὰ τοῦ ἀγνώστου ἐχθροῦ. Τὸ μάρμαρον ὑπὸ τὸ ξίφος ἀναδίδει σπινθήρας καὶ ὁ κλητὴρ πεφοβισμένος,

— Ἄ! τοῦ λόγου του δὲν χωρατεύει! Ἔχει πιστόλα.

Καὶ τῶκοψε λάσπη.

Λοχίας μεθυσμένος ἐπανήρχετο χθὲς εἰς τὸν στρατῶνα τοῦ 27 τάγματος, ὅτε ὁ ὑπολοχαγὸς του πλησιάζων αὐτόν,

— Ἄ! ἄθλιε, τῷ λέγει, δὲν ντρέπεσαι νὰ μεθοκοπᾷς; Καὶ τί θὰ κάμης αὐριον ὅταν γίνης ἀξιωματικὸς.

— Ὅταν γίνω ἀξιωματικὸς; Δὲν θὰ καταδέχωμαι νὰ μιλῶ μετὰ λοχίως μεθυσμένους.

Ὁμίλει τις γεωπόνος περὶ τῆς βροχῆς καὶ ἔλεγεν, ὅτι ἡ σιγαὴν βροχὴ ὠφελεῖ τὰ σταφύλια διότι φουσκόνουν αἱ βῶγες καὶ γίνεταί κρασί περισσότερον.

— Κύτταξε, κύτταξε, εἶπεν ὁ κρασοπκτήρης Θ. Δὲν μᾶς σώνουν οἱ ταβερνάριδες ποῦ νερόνουν τὸ κρασί, τώρα μᾶς ἦλθε καὶ ὁ Θεός.

Μὰς διηγῆθησαν δι' ἀγχθὴν τινα γραῖαν ἀποθνεύσαν προχθὲς εἰς ἡλικίαν 116 ἐτῶν.

Τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ὁ ἱερεὺς μετὰ τῆς ἀγίας Κοινωνίας προσεπάθει νὰ τὴν πείσῃ περὶ τῆς ματαιότητος τοῦ κόσμου τούτου.

— Ἐτζι εἶναι, παπᾶ μου, ἀπεκρίθη ἡ γραῖα ἐξησθενημένη τῇ φωνῇ, δὲν προφθάνει κανεὶς ν' ἀνοίξῃ τὰ μάτια του καὶ εὐθὺς τὸν πέρνει ὁ χάρος.

Ἐν τῷ ελαιῶνι. — Ἡ ἐσκότωσες τίποτε κυνήγι;

— Οὐτ' ἔναι κεφαλᾶ! ἀλλ' εἶμαι εὐχαριστημένος ἀπὸ τὸν ἐκυτόν μου... Ἐφέτος σημάδεύω καλλίτερον ἀπὸ πέρυσι.

Ὁ ἀμπελᾶς τοῦ κυρίου Ρ. αὐτὰς τὰς ἡμέρας μετὰ τὴν βροχὴν ἐκρύωσε. Πηγαίνει εἰς τὸν κύριόν του.

— Ἀφέντη, τῷ λέγει, δὲν ἔμπορῶ πλέον νὰ βγαίνω μετὰ τὸ ἀνοικτὸ ἀμπελάκι.

— Διατί;

— Ἐτσάκωσα μετὰ τὴν βροχὴν ἕνα τρομερὸ κρουλόγημα ὁ γιγτρός μου εἶπε νὰ προφυλαχθῶ καὶ δι' αὐτὸ σὰς παρακαλῶ νὰ βγαίνετε δύο τρεῖς ἡμέρας μετὰ τὸ κλειστὸ κουπέ, ἕως νὰ γίνω καλά.

— Ἐπληξά εἰς τὴν Κηφισιά, ὅλο βρέχει, βρέχει, βρέχει.

— Μήπως καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας δὲν βρέχει;

— Ναι, ἀδελφέ, μὰ εἰς τὰς Ἀθήνας βρέχει ἐπάνω σὲ κάτι τι, σὲ σπίτικα, σὲ ἀνθρώπους, σὲ ἀμάξια. Ἐδῶ βρέχει ὅλο ἀπάνω στὸ χωράφι. Εἶναι μονότονος. Ἡ βροχὴ τῶν Ἀθηνῶν εἶναι πλέον πολιτισμένη.

— Τί ἄθλιος καιρός!

— Ναι φίλτατε τὸ χειρότερον, ὅτι ἂν δὲν ἀλλάξῃ θὰ ἔχωμεν ὅλο ἄθλιον καιρόν.

Ἡ χήρα * * ὀρεγομένη τρίτου γάμου ἐνέγραψεν ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ δευτέρου της συζύγου ἀποθανόντος προπέρουσιν:

Ἄ'Ενθάδε κεῖται ὁ Ἱερεμίας Χ. ἐβδομηκοντούτης. Ἄντ' γέρθη δαπάναις τῆς χήρας αὐτοῦ, ἥτις ἐπέτεχεν αὐτῷ ἕνεκα τῆς διαφορᾶς τῆς ἡλικίας τόπον θυγατρὸς ».

Καὶ μίξ ἐπιγραφὴ πρὸς τὸν σταθμὸν τοῦ σιδηροδρόμου Κοδονοπιεῖον καὶ... (Μηντεύτατε!) καὶ χαλκογραφεῖον.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου Ἀδελφῶν Περρῆ.